

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. március 4.
(vasárnap)**

Horváth Géza

VINNI VAGY AKADÁLYOZNI?

Énekek: 8,1-2; 299; 398,3; 300

Lekció: Mt 11,25-30

Alapige: Mt 19,13-15

Imádkozzunk!

Már ezt a néhány igét is nagyon hálás szívvel köszönjük Neked, élő, dicsőséges Urunk, és amikor az ige hangzott, már ott lehetett bennünk a kérdés, hogy vajon hisszük-e ezt? Vajon hisszük-e, hogy a Te igád könnyű, a Te terhed gyönyörűsége? Vajon hisszük-e, hogy lehet Hozzád jönni, úgy, amint vagyunk, sok bűn alatt, fáradtan és nemcsak terheket hordozva, hanem megterhelve. Megterhelve az ördög rabigájától, rabláncától, a hitetlenségtől, a közönytől, a nemtörődömségtől; vajon hisszük-e, hogy Eléd kell jönnie annak, aki azt akarja, hogy élete legyen és bővüljön.

Segíts eszmélni arra, Urunk, hogy vajon hisszük-e azt, hogy Te tudod megadni nekünk mindazt, amire igazán szükségünk van! Nem azt, amire vágyunk; nem azt, amivel mi elképzeljük az életünket, hogy hogyan lehetne jobb, szebb, nyugalmasabb, békésebb, hanem azt, amit Te adhatsz nekünk; nem úgy, ahogy a világ adja, hanem, ahogy azt Te kínálsz nekünk, kegyelemnek forrása.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy amikor Magadhoz hívogatsz, Te kínálsz nekünk az üdvösséget, az örök életet, a bűnbocsánatot, életünk megoldását. Kérünk Téged, hogy a gyülekezeti közösségben is hadd éljük át közösen is ezt a drága hívást, és hadd válaszoljunk úgy: igen, Uram, Lelked, ha hív, megyek! A Te Szentlelked végezze el ezt a mi szívünkben! Kérünk ezen a mai alkalmon is, Jézus Krisztus nevében!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 19. fejezetének 13-15. verseiből a következőképpen: *„Ekkor kis gyermekeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala azokat. Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa. És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét.”*

Kedves testvérek, ezt a történetet, amelyet sokan ismerünk, Máté, Márk és Lukács evangélista is leírja az Újszövetségben. Egy nagy felszólítás hangzik el benne Jézus Krisztus részéről, aki azt mondta: ne tiltsátok el ezeket a gyermekeket attól, hogy Hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa.

Ez az ige azért érdekes, mert nemcsak arról van szó, hogy olyanok mennek Jézus Krisztushoz, akiket Ő hív, hanem olyanok is mentek Jézus Krisztushoz, akiket vittek. Azt olvassuk az igében, hogy odaviszik a gyermekeket Jézushoz és – másik evangélista írása szerint, ölbe veszi és megáldja őket, és imádkozik felettük és értük.

De ez a történet nem a gyerekekről szól igazán, hanem először is azokról a felnőttekről, akik ezeket a gyerekeket odaviszik Jézushoz; másodszor pedig azokról a tanítványokról, akik ezt, jó szándékkal ugyan, de igyekeznek megakadályozni. Valóban csak ez a kétféle embercsoport van: az egyik – amelyik komolyan veszi, hogy menjünk Jézushoz és vigyünk másokat is; a másik – amelyik vagy tiltja, akadályozza.

Ennek a történetnek sok fontos üzenete van számunkra. Engedjétek meg, hogy néhányat elmondjak most ebből, amit én is megérthettem az Isten kegyelme által, és amelyet hiszem, hogy a gyülekezet közösségének is elkészített ma Isten. Amikor ezek a felnőttek odaviszik a gyermekeket Jézushoz, akkor az ő hitük tündököl először is. Azért, mert ezzel kifejezik azt, hogy ezeknek a gyermekeknek is Jézus Krisztusra van szükségük. Ők megértettek, megtapasztaltak valamit, ők hallották valószínűleg Jézus tanítását, és az a szívük vágya, hogy ezt más is hallja, és más is a közelébe kerüljön. Ez a természetes dolog, testvérek! Nem az, hogy én hallok az igét – az is jó –, de az, amikor az ember szívében ott van az a vágy, hogy jó lenne, ha más is hallaná. Hogy én közelébe kerültem Jézusnak a kegyelem által, ez nagyon jó, de jobb, ha ott van a szívben az, hogy jó lenne, ha más is a közelébe kerülne!

Még gyerekkoromban a szüleim elvittek egyszer Erdélybe. Tudjátok, még a hetvenes években, az erdélyi boltok finoman szólva is nagyon üresek voltak, egyikét árucikket lehetett kapni. Szinte minden hiánycikk volt. Akkor megállt egy autó az egyik vegyesbolt előtt. Kipakoltak valamit. Kiderült, hogy sajt érkezett nagy mennyiségben. Egy asszony, aki ezt meglátta, elindult az utcában, a környéken, és az ismerősökhöz az ablakon bezörgetett: menjetek, mert sajt érkezett! Fontos volt neki, hogy ezt más is tudja. És olyan csodálatos ebben az igében, hogy ezeknek az embereknek tulajdonképpen az a fontos, hogy más is odakerüljön Jézus elé!

Gyermekeket is vittek hozzá. Nemcsak a hitük ragyog, hanem a bizonyosságtételük is. Hiszen, amikor a gyermekeket viszik, ezt látják az utcán, látják a közösségben, a faluban vagy a városban – ahol történik.

Persze, gondolhatjuk a Szentírás alapján – meg az emberi természet ismerete kapcsán –, hogy valószínűleg sok szülő volt, aki vitte a gyermekét; vagy nagyszülő, de lehet, hogy volt olyan, akire rábízta a gyermeket, és úgy vitte. A Biblia nem említi nekünk, csak azt, hogy: felnőttek voltak, akik gyermekeket vittek Jézushoz. De ott vannak a tanítványok, akik ezt igyekeznek akadályozni: vagy azért, hogy ne fárasszák a Mestert, vagy azért, hogy a gyermekek még ezt úgysem értik. Lehet, hogy legyintettek: ezeknek még nincs erre szükségük! Még nem értik a tanítást, a törvényt, ráérnek erre még!

Kik voltak ezek a gyermekek? Az evangéliumok két szót használnak. Az egyik szó úgy fordítható, hogy „újszülött, csecsemő”; a másik meg úgy, hogy „kisgyermek”. Tehát, nincs egy korosztály, amire azt mondanánk, hogy ezek mind bölcsődés korúak voltak vagy mind óvodás korúak, hanem az Isten ígéje ezt is fontosnak tartja, hogy ebből a gyermekorból mindenféle korú gyermeket vihettek oda Jézus Krisztushoz.

Nagyon fontos, hogy Jézushoz nemcsak azok mentek, akik menni akartak – ez azért fontos, hogy megértsük ennek az ígének az igazi nagy tanítását –, hanem Jézus Krisztushoz azok is odajutottak, akiket vittek Őhöz. Tudunk a Bibliából olyan történetet, amikor valakit visznek. Gondolom, mindnyájunknak eszünkbe jut, amikor a gutaütöttet négyen megfogják és viszik, hogy Jézus elé kerüljön. Négy jó barát megbontja a tetőhéjazatot, és ezen a megbontott tetőn keresztül leengedik a bénát Jézus elé. Őt is viszik. Nem olvasunk a Bibliában arról, hogy ő akart menni, hogy ő beleegyezett vagy ezt kérte volna. Lehet, hogy már erre nem tudott úgy reagálni, de mindenesetre ez a négy barát elviszi Jézushoz. Aztán vittek betegeket. Gondoljunk arra az édesapára, aki vinné a lányát oda Jézushoz, mert gyötri az ördög. Gondoljunk Jairusra, aki ugyan testileg nem viszi, de Jézust hívja a gyermekéhez, mert már 12 éves az a kislány. Ő is, mintegy vitetik Jézushoz.

Ebben a történetben, amikor azt olvassuk: gyermekeket is vittek Jézushoz, ez a kicsiny szócska, hogy „is”, nagyon kifejező. Tulajdonképpen azért lett az én számomra is nagyon kifejező, mert azt láttam benne, hogy – gyermekeket is vittek Jézushoz, ezzel azt fejezték ki, hogy a *gyermeknek is éppolyan szüksége van Jézus Krisztusra, mint a betegnek, a bénának, a nyomorultnak, a haldoklónak, az egészségesnek, a jól menő üzletembernek vagy üzletasszonynak, mint Lídia. A gyermeknek is éppolyan szüksége van az Úr Jézus Krisztus kegyelmére, megváltására, irgalmára és szeretetére.* Ezért gyermekeket is vittek Jézushoz. Milyen jó, testvérek, hogy nem azt olvassuk: csak nyomorultakat, csak bénákat, csak betegeket vittek, hogy gyógyítsa meg őket, hanem gyermekeket is vittek Jézushoz! Éppen azért vitték, mert akik vitték, azok tudták: a gyermeknek is azért van szüksége Jézus Krisztusra, mert neki is megváltásra van szüksége.

Hadd mondjak el a testvéreknek egy olyan dolgot, amit sajnós ma is nagyon sokan képviselnek! Ma nagyon sokan képviselik azt az álláspontot, amit a IV-V. században egy Pelágusz nevű teológus, filozófus képviselt. Körülbelül akkor született, amikor Augusztinus, csak homlokegyenest más úton jártak. Ez a Pelágusz azt képviselte, hogy a gyermek nem romlott, nem bűnös, hanem olyan állapotban van, mint Ádám a bűneset előtt; csak az a lényeges, hogy mit lát, mit tapasztal, mit hall; majd akkor romlik el. A rossz tapasztalat, a rossz példa nyomán romlik el

VINNI VAGY AKADÁLYOZNI?

---

a gyermek. Az ő követői voltak az ún. pelagiánusok, és az a baj, hogy a pelagiánusok ma is megvannak. Egyszer egy baptista néni mondta nekem – aki pedig a hit dolgában sok mindennel tisztában volt –, tetszik tudni, a gyermek szíve az tiszta lap, csak attól függ, hogy mi mit írunk rá!

Gyermekeket is vittek Jézushoz, és ebben az van, hogy a gyermek szíve nem tiszta lap. Nekünk nagyon komolyan kell venni azt a bibliai tanítást, hogy: – bűnben fogantattam, és bűnben melengetett engem az én anyám. Az egyik kedves hívő lelkipásztor elődöm az előző gyülekezetünkben, amikor a hatodik gyermekét megkeresztelte, akkor azt mondta: milyen szomorú, hogy a lelkipásztor is úgy kereszteli meg a saját gyermekét, hogy az a kárhozottban van; hogy az velejéig romlott, bűnös. De milyen jó, amikor valaki nem csak ezt fedezi fel! A Bibliából nekünk nemcsak ezt kell felfedezni, hanem azt, hogy mi a megoldás.

Azt is elénk tárja ebben a mai igében az Úr, hogy mi a megoldás: gyermekeket is vittek Jézushoz. Kinek a hite volt a döntő? Azoknak a hite, akik vitték. Megfogják a gyermekeket – vagy ölben, mert csecsemők, vagy kézen fogják –, és a mai igénk szerint, odaviszik az Úr Jézus Krisztushoz, hogy megáldja őket. Az akkori korban szokás volt a gyermekeket körülbelül évente, a születésnapjuk táján elvinni a rabbikhoz azért, hogy áldják meg őket, hogy imádkozzanak értük, hogy jó dolgokat mondjanak a gyermekeknek. Ezek az emberek most nem a rabbikhoz viszik, hanem magához Jézushoz – aki nagyobb, mint a rabbik, nagyobb, mint a törvény, nagyobb, mint a templom. Odaviszik, mert ezzel kifejezik azt, hogy ezeknek a gyermekeknek is Jézus Krisztusra van szükségük.

Éppen ezért fontos ez a szó, hogy gyermekeket „vittek” Jézushoz, mert nagyon sokszor tapasztaljuk azt, hogy nem így van, hanem gyermekeket „küldenek” Jézushoz. Bizonyára ti is ismertek olyat, aki azt mondja a gyermeknek – akit beírtak hittanra, elküldték gyermekórára –, hogy eredj, ott rosszat nem tanulsz! Nem tudni, hogy rosszat tanul-e vagy nem; akkor biztos, hogy tanul rosszat is, ha az nem a Bibliával megegyező. Most nem erről van szó. Arra figyeljünk, hogy a gyermeket lehet „hozni”, lehet „vinni” vagy lehet „küldeni” Jézushoz. Épp a múlt héten beszélgettünk egy csoportban, ahol mondta valaki: olyan szomorú, hogy megállt egy kocsi, letette a gyerekeket, aztán egy óra múlva értük jött. Persze lehet, hogy éppen akkor a szülőnek volt valami igazolható távolléte, de nem ez a szokványos, hanem az, hogy visszük a gyermekeket Jézushoz.

Hadd tágítsam ki a kört! Nemcsak arról van szó, hogy gyermekeket, hanem gyermekeket „is” vittek Jézushoz. Ez az „is” megint legyen nagyon hangsúlyos nekünk, mert ez azt jelenti, hogy gyermekeket is lehet hozni, de nem csak gyermekeket lehet hozni Jézushoz. Azt hiszem, hogy az itt ülők közül többen elmondhatják, ők is úgy kerültek ide, hogy valaki megszólította őket. Valaki a munkahelyen beszélt arról, hogy ige közelbe kellene kerülnöd! Vagy valaki azt mondta: van megoldás a nehézségedre, a problémádra, az elrontott életedre! Valaki elmondta – egy barát, egy ismerős, egy rokon –, hogy nem kell elveszni, hanem lehet megmaradni. Úgy, mint Pál apostol, amikor azt mondja a filippi börtönőrnek – aki öngyilkos akar lenni –, hogy semmi kárt ne tégy magadban, mert van megoldás! Elkezd neki mondani az örömhírt, és ennek az éjszakának az lesz a következménye, hogy mire a hajnal feljön, a filippi börtönőr hisz és megkeresztelkedik. Hitt ő és

hitt a háza népe. Abban a házban kiárad az áldás, és megjelenik a kegyelmi fény és világosság. Pedig az az este még úgy kezdődött, hogy öngyilkos akart lenni; végezni az életével, mert nincs megoldás; mert megszöktek a foglyok.

Milyen jó, hogy felnőtteket is lehet vinni Jézushoz, de igénk azt mondja: gyermekeket is vittek Jézushoz. Nagyon érdekes itt ez a szó, az egyik evangélista használja, amit az újszülöttekre használ a Biblia: „újszülötteket” is vittek Jézushoz. Sokan megkérdeznék: minek vagy miért? Mit tud a csecsemő még ezekről a dolgokról? Mit ért az még mindebből? Milyen ismerete lehet neki? Neki még nincs hite! Hadd mondjak el egy példát a testvéreknek! Egy volt osztálytársam felesége zene tanár, és egyszer egy osztálytalálkozón kértem tőle: a feleséged hol dolgozik, mit csinál? Hol tanít zenét vagy éneket? Mondja: egy bölcsődében. Amikor látja, hogy nagyon csodálkozom, hogy bölcsődében, akkor elmondja: igen, mert az iskolában kezdte, aztán rájött, hogy elkéstünk. Elment az óvodába, rájött, hogy elkéstünk. Aztán már a bölcsődében van. Majdnem megkérdeztem: már rájött, hogy elkésett esetleg ott is? Kodály is azt mondta, hogy a gyermek zenei nevelését a születése előtt kilenc hónappal kell kezdeni.

Igen, testvérek, amikor azt olvassuk, hogy gyermekeket is vittek Jézushoz, akkor értsük ki belőle azt az üzenetet, hogy vannak, akik nem akartak elkésni! Olyan jó, amikor az igéből ezt ki lehet emelni: vannak, akik nem akartak elkésni. Az egy nagyon liberális nézet, amely áthatotta sokaknak a gondolkodását, amikor olyan véleményen vannak: hagyjuk a gyermeket, majd ő eldönti, hogy mit akar! Ismeritek az én véleményemet: akkor hagyjátok, majd ő eldönti, hogy oltásokat kapjon-e; majd ő eldönti, hogy be kell-e pelenkázni; majd ő eldönti, hogy mit akar enni; majd ő eldönti, hogy iskolába akar-e menni vagy nem! Akkor nagyon kevés iskola lenne Magyarországon, hogyha a gyerek döntené el, hogy akar-e menni vagy nem! Egy első osztályos kisfiú az első nap után – éppen ott voltam, amikor jött ki az iskolából –, megszólalt a nagyapjának: na, ide se jövök többet! Dehogynem – mondja a nagyapja, még jó néhány évig fogsz járni! Aztán most felnőttként emlékeztettem, persze ő már nem emlékezett rá, de mondom, én emlékszem, hogy ezt mondtad: na, ide se jövök többet!

Nem a gyerek dönti el! Az egy liberális gondolkodás, hogy majd ő eldönti, mit akar, meg hogyan akarja. Ez a mai ige felelősséget tesz minden felnőtt vállára, és elterheli minden felnőtt ember szívét. Elterheli a szívedet akkor is, ha neked mondjuk nincs saját gyermeked vér szerint. Az ige nem is írja, hogy a szülők vitték a gyermekeiket, hanem azt: gyermekeket vittek Jézushoz.

Éppen a múlt héten szintén volt egy beszélgetésünk, és megkérdeztünk valakit, hogy hogyan került ide a gyülekezetbe? Azt felelte: úgy, hogy a házban, ahol laktak, a szomszéd néni kézen fogta. Nyilván nem a szülők ellenére – vagy biztos, hogy nem volt a szülőktől tiltakozás –, de úgy, hogy a szomszéd néni kézen fogta. Nem saját gyermeke volt, de azt mondta: Isten engem felelőssé tett erre a szomszéd gyermekre nézve is; őneki is Jézus Krisztushoz kell kerülnie. Mindannyiunk mellett vannak, és élnek olyanok, akiknek Jézus Krisztusra van szükségük. El ne késsünk! Sok szülő akkor akarná hozni, mikor már elkésett, mikor már nagy a baj! Mint ahogy a beteg is akkor megy orvoshoz, amikor már nagy a baj. Pedig ha akkor menne, mikor még tünetmentes, amikor még nincs baj, hogy nézzék meg, ak-

VINNI VAGY AKADÁLYOZNI?

---

kor sokszor lehetne segíteni. A múltkor egy orvos mondta éppen: mikor jelei vannak, akkor már nem biztos, hogy azon lehet segíteni. Ezért, testvérek, Isten terhelje ezt a mi szívünkre!

Miért mondja itt Jézus: ilyeneké az Isten országa? Ezt nem nagyon szokták érteni, hogy Jézus Krisztus vajon miért mondja. Azért, mert a gyermekeknek van fenntartva az Isten országa? Minden gyermek bekerül az Isten országába? Tudjuk, hogy nem így van. Miért mondja mégis Jézus: ha olyanok nem lesztek, mint a gyermekek (...) Miért állítja oda Jézus a gyermekeket például, és mondja azt: ilyeneké az Isten országa? Tulajdonképpen ezt akkor értjük meg, ha megint a Bibliát hívjuk segítségül. Nézzétek meg hogy az a néhány vers, amit felolvastam, mibe van beleágyazva! Az evangéliumok melyik két története között szerepel? Az egyik: a farizeus és a vámszedő története, amikor Jézus azt mondja: felment a templomba a farizeus, felment a vámszedő. A farizeus így imádkozott: köszönöm, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint más ember, mint ez is, ez a vámszedő, itt, hanem én tizedet adok mindenből, és böjtölök kétszer egy héten. A másik történet, ami ezt követi: a gazdag ifjú története, amikor egy ifjú szalad oda Jézushoz, és azt kérdezi: Jó mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?

Jézus Krisztus ebben az igében nem csak arra gondol, amire sokszor mi gondolunk: igen, mert a gyermek gyermeki hittel tud odafordulni; a gyermek mindenre nyitott; a gyermek őszinte; és ilyeneké az Isten országa, akik nyitottak, akik őszinték, akik gyermeki hittel vagy gyermeki bizalommal vannak. Nem, mert ha csecsemőket vittek Jézushoz, ez azokban nem lehetett. Jézus azért ágyazza e két történet közé a gyermekekkel való találkozásának történetét, mert pontosan ezt akarja kifejezni: az Isten országába nem lehet bejutni a saját magam érdeme és a saját cselekedeteim által.

Erre példa a vámszedő, aki csak egyet tud mondani a templomban: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek! Nem tudok semmit felmutatni. Nem tudok felmutatni presbiter ősoket. Nem tudok felmutatni hitvalló elődöket. Nem tudok felmutatni semmit, amit Te beszámíthatnál. A gazdag ifjú szintén cselekedni akar. Később a páli levél és az apostoli levelek kifejtik: kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez!

Ezért, testvérek, ez az ige az én olvasatomban, a meggyőződéseim és hitem szerint azt jelenti: tanuljuk meg ebből, hogy a bűnbocsánat, az örökélet és az üdvösség Jézus Krisztus ajándéka. Mi arra vagyunk beállítva, hogy először valamit le kell tenni az asztalra. De az Úrral való kapcsolatunk nem üzlet! Az nem olyan, hogy csináltam valamit, teszek valamit, erre meg majd Ő reagál! Hogy áthatotta ez a gondolkodásunkat! Olyan gyermekeket vittek Jézushoz, akiket Ő elfogadott, Márk evangélista szerint ölébe ültetett, megsimogatott, akik felé kiáradt a szeretete. Olyanok mennek oda, akiknek nincs ismeretük, mert nem lehet ismeretük; nincs hitük még, mert nem lehet hitük.

Vagyis, Jézus Krisztus meg akar tanítani bennünket arra, hogy Isten országa ajándék; de az is ajándék, ha Ő felgerjeszti a vágyat a szívben, hogy vigyenek Őhöz a másokat. Én nem tudom, mert nincs benne a Bibliában – és tudjátok, mi azt mondjuk, hogy ami nincs benne a Bibliában, azt hagyjuk, azzal ne foglalkozunk. De elgondolkodtam azon, hogy később, amikor Jézus már meghalt, feltámadt,

mennybe ment, amikor megtörtént Pünkösöd – ez nem olyan sok idő, mert Jézus már útban van Jeruzsálem felé –, szétszóródott a pünkösdkor megtért, újjászülett hívő nép; megalakultak a gyülekezetek; körülbelül akkorra, ezek a gyerekek felnőttek. Vajon hány olyan gyerek lehetett, aki arra gondolt: én valamikor ennek a Jézusnak az ölében ültem? Aki visszagondolt arra: valamikor ez a Jézus engem megáldott, megsimogatott; valamikor ez a Jézus rám tette a kezét; elfogadott engem. Mint ahogy volt egy ilyen mondása Luthernek: testvérek, a gyermekeket mindig emlékeztessétek arra, hogy meg vannak keresztelve! Milyen csodálatos dolog! Lehet, hogy ezeknek a gyermekeknek a szívében és életében később majd megadatott a hit. Ezt nem tudjuk – mondom –, nincs benne a Bibliában, de én biztos vagyok benne, hogy volt ott sok gyermek, akik később így gondoltak vissza arra a napra, amikor őket odavitték Jézushoz.

Lehet, hogy azokra is gondoltak, akik odavitték őket Jézushoz. Mint ahogy nagyon sokan hálásak lehetünk, hogy valaki egyszer bennünket is kézen fogott: egy nagymama, egy édesanya, egy édesapa, egy lelki testvér, egy barát vagy egy ismerős, és odavitt Jézus közelébe, mert neki is szüksége van a megváltás, az örök élet csodájára.

Két lehetőség van tehát: vinni vagy akadályozni. Melyikbe tartozunk? Adja az Úr, testvérek, hogy ez az ige súllyá legyen a mi életünkben, ránk terhelődjön, és bűnbánattal valljuk meg, ha nem vittünk oda idejében Jézushoz másokat! Most pedig, ha ezt komolyan vesszük, akkor törekedjünk arra, hogy más is lássa, más is csodálja és leborulva áldja! Ha annak az erdélyi asszonynak fontos volt, hogy másoknak is szóljon, mert sajt érkezett a boltba, mennyivel fontosabb az örökélet és az üdvösség komolyan vétele, hogy az ilyen szempontból is áthassa az életünket, mert másoknak is erre van szükségük. Adja az Úr, hogy ebben munkálkodjunk, ebben fáradozzunk!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked az ígét, Urunk, amellyel keresel, figyelmeztetsz és eszméltetsz bennünket. Köszönjük, hogy csak akkor lesz nekünk fontos másokat Hozzád hozni, kézen fogni, hívni, hogyha mi magunk is meg vagyunk győződve teljesen arról, hogy Te mit tudsz nekünk adni; hogy mit tudsz elvégezni az életünkben; hogy hogyan tudsz megépíteni bennünket összetört állapotunkból, és hogyan tudtál rajtunk is könyörölni.

Adj nekünk ilyen lelkiületet, Urunk, amely nemcsak önmagunk körül forog, hanem másokra is tekintettel van! Köszönjük Neked, ha mi is így kerültünk a Te közeledbe, hogy valaki kézen fogott, valaki elvitt, aztán már mi magunk is akarunk maradni.

Köszönjük, Urunk, hogy lehet Hozzád kisgyermekeket is hozni. Bocsásd meg az emberi hűtlenséget, hitetlenséget, istentelenséget, közönyt, amellyel mindent meg akarunk adni a gyermeknek, csak a legfontosabbat nem! Azt gondoljuk, hogy a gyermeknek mindennel kapcsolatba kell kerülnie, csak Veled nem. Olyan kapcsolatokba, ahol tudást, ismeret szerezhethetnek, karriert építhetnek, de olyan tudásba és ismeretbe, mellyel hihetnek és bízhatnak Benned, azt kevésbé tartjuk fontosnak.

VINNI VAGY AKADÁLYOZNI?

Hadd imádkozzunk ezen a mai vasárnapon a gyermekeinkért különösen! Hadd imádkozzunk gyermekekért, unokákért, a közelünkben lévőkért! Imádkozunk a hitoktatásért iskolákban, óvodákban, gyülekezetben! Imádkozunk Hozzád azokért, akik nem vágnak erre. Úr Jézus, Te segíts, és Te könyörülj meg rajtuk is, hogy engedjék a gyermekeket; ne tiltsák Tőled és ne akadályozzák! Kérünk, segíts nekünk, hogy személyes példánkkal sem akadályok legyünk a gyermekeink, családtagjaink előtt, hanem inkább hívogató legyen a mi életünk, hitünk, Beléd vetett bizalmunk, odaszánt szolgálatunk! Kérünk Téged, hogy áldj és őrizd meg így bennünket!

Nemcsak gyülekezetünk gyermekeit visszük Eléd, hanem betegeinket, kórházban vagy otthon fekvőket, nyomorúságban levőket, azokat a családokat, akik a héten szeretteiktől búcsúztak. Vigasztald gyászolóinkat, Urunk, az örök élet reménységével, és kérünk, hogy áldd meg a jövő héten munkáinkat, dolgainkat, tennivalóinkat! Emelj fel! Tisztíts meg! Adj új erőt, Urunk, újból és újból!

Legyen Tied mindenért a dicsőség, hogy lehet ma is Hozzád jönni! Nemcsak lehet, hanem szabad. Áldunk Téged ezért a lehetőségért. Köszönjük, hogy Te elfogadsz, és ingyen való számunkra a kegyelem és az irgalom.

Ámen.

300. ének

1. Lelkem drága Jézusa, Hozzád hajt a félelem,
Míg üvölt a habtusa, S nő a vész a tengeren,
Rejts el, rejts el, itt ne hagyj, Míg eláll a fergeteg;
Biztonságos révet adj, S majd fogadd el lelkemet.

2. Nincs nekem más enyhelyem, Szívem Téged hív s keres,
Ó, maradj itt, Mesterem, Őrizd, adj erőt, szeress!
Véled állom a vihart, Hit s erő Te vagy, Te Szent,
Szárnyad árnyával takard Fejemet, a védtelent.

3. Csak Te kellesz, én Uram, Benned mindent meglelek;
Támogasd, ki elzuhan, Gyógyítsd meg, ki vak s beteg.
Szent szavadra hallgatok, Tévedés az én bajom,
Én hamisság s bűn vagyok, Te igazság s irgalom.

4. Kegyelem vagy, égi jó, Mely minden bűnt eltörül,
Hagyd, hogy gyógyító folyó Tisztogasson meg belül.
Élet-kút vagy, lüktetés, Vízmeríteni drága hely,
Ó, buzogj fel bennem és Öröklét felé emelj.